

ΚΑΙ ΑΝ ΗΣΟΥΝ ΕΣΥ?
Του Αλέξανδρου-Ορέστη Τσούση

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΜΑΡΣΑΛ
- B) ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
- Γ) ΜΑΘΗΤΗΣ 1
- Δ) ΜΑΘΗΤΗΣ 2

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Παιδιά, σήμερα θα συνεχίσουμε τη συζήτηση για τον ρατσισμό, τις κοινωνικές διακρίσεις και αδικίες που υφίστανται πολλοί συνάνθρωποί μας, αλλά και παιδιά σε όλο τον κόσμο. Ελπίζω να έχετε μεγαλύτερη διάθεση συμμετοχής από την προηγούμενη φορά και ίσως προσπαθήσουμε να μπούμε κάπως στη θέση όλων αυτών που είναι θύματα τέτοιων καταστάσεων...Θυμάστε νομίζω ότι είχαμε αρχίσει να συζητάμε για θέματα όπως προσφυγιά, μετανάστευση...και μερικοί από εσάς ήταν αρνητικοί στην αποδοχή τέτοιων πληθυσμών...Για να δούμε αν σήμερα ξανασκεφτήκατε τα ζητήματα αυτά και το δείτε αλλιώς.

ΜΑΘΗΤΗΣ 1:

Κυρία, γιατί να το δούμε αλλιώς; Δε βλέπετε στις ειδήσεις τι γίνεται; Πόσους μπελάδες μας φέρνουν οι ξένοι που έρχονται παράνομα ή κρυφά στη χώρα μας; Όλο ακούμε για φασαρίες, εγκλήματα και δεν ξέρω εγώ τι άλλο. Γιατί να αλλάξουμε γνώμη; Εγώ πιστεύω ότι καλά κάνουμε και τους διώχνουμε...

ΜΑΘΗΤΗΣ 2:

Ναι κυρία...ποιοι νομίζουν πώς είναι και απειλούν, καταστρέφουν, κλέβουν και δεν ξέρω και εγώ τι άλλο κάνουν...άντε για να μη μιλήσω τώρα....(ακούγονται γέλια από την τάξη λόγω της εμπάθειας με την οποία μιλάει ο συμμαθητής τους).

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ.:

Ήσυχα παιδιά...ήσυχα! Να ακούσουμε και μια προσωπική ιστορία ενός συμμαθητή σας για το θέμα αυτό; (Απευθύνει το βλέμμα της προς τον ΜΑΡΣΑΛ). ΜΑΡΣΑΛ, θέλεις να μας μιλήσεις για τη δική σου ιστορία;

ΜΑΡΣΑΛ:

Δεν έχω πρόβλημα....(Ακούγονται πνιχτά γέλια, αποδοκμαστικά σχόλια, αλλά σιγανά).

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Ήσυχα είπαμε παιδιά...άντε! Αλλιώς θα σας βάλω να διαβάσουμε από το βιβλίο και να κάνουμε τα κλασικά. Νομίζω ότι η αφήγηση μια προσωπικής ιστορίας θα κάνει πολύ πιο ενδιαφέρον το μάθημά μας και αξίζει τον κόπο να την ακούσουμε με ενδιαφέρον...Μάθετε να είστε καλοί ακροατές...Είναι δεξιότητα. ΜΑΡΣΑΛ σε ακούμε.

ΜΑΡΣΑΛ: (με σπαστά ελληνικά):

Εγκώ ηρτα Ελλάδα επειδή είχε πόλεμο στη χώρα μου. Πολύ δύσκολα...παντού όπλα, φόβος, ...δεν γξερω καλά πώς να τα πω όλα αυτά που ζησα...Λέγαμε με τους γονείς μου να φύγουμε, δύσκολο, επικινδυνο...με πόδια από βουνά. Δεν είχαμε πολύ νερό, πολύ φαΐ...κοιμόμαστε σε πέτρες το βράδυ και μας έπαιρνε ο ύπνος επειδή...κούραση πολλή. Μας σημάδευαν με όπλα και έπρεπε να περπατάμε νχυτά για να μη μας δουν....

ΜΑΘΗΤΗΣ 1: (με ειρωνεία)

Σιγά μην έγινε κάτι τέτοιο...Μήπως υπερβάλεις λίγο;

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: Παιδιά, αφήστε τον ΜΑΡΣΑΛ να συνεχίσει την αφήγησή του. Μην τον διακόπτετε... Συνέχισε ΜΑΡΣΑΛ...Όταν ήρθες τελικά τι αντιμετώπισες εδώ;

ΜΑΡΣΑΛ:

Όταν ήρτα εδώ ένιωσα καλύτερα στην αρκή. Εδώ δεν ήταν πόλεμος, δεν είχαν όπλα οι άνθρωποι στους δρόμους. Αλλά μετά άρχισαν τα δύσκολα. Οι γονείς μου δεν είχαν ντουλειά, δεν είχαμε σπίτι και δεν ξέραμε τη γκλώσσα. Είναι ντύσκολη...

ΜΑΘΗΤΗΣ 2: (τον διακόπτει)

Όλα έτοιμα τα θέλετε...σας βρίσκει τροχόσπιτα το κράτος, σαν δίνουν φαΐ, σας δίνει και λεφτά η Ευρώπη, όπως ακούμε...

ΜΑΡΣΑΛ:

Ναι πολλοί τα λένε αυτά. Νομίζετε ότι θέλαμε που αφήσαμε σπίτια μας; Δεν είχαμε όμως άλλη λύση! Και όταν ήρθα εδώ και πήγα σκολείο μετά από καιρό, εκεί δεν ήθελε κανέναν εμένα, πολύ δύσκολα να καταλαβαίνω μαθήματα, μόνος, μακριά από φίλους...

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Δυσκολεύτηκες πολύ έτσι;

ΜΑΡΣΑΛ:

Το χειρότερο ήταν το ζύλο....

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Τι λες παιδί μου; Σε έδειραν κιόλας;

ΜΑΡΣΑΛ:

Ναι κυρία, με χτυπούσαν και αρκετές φορές...Κάποια παιδιά πριν δύο χρόνια που ήρτα, δεν με ήθελαν καθόλου στο σκολείο, έλεγαν: Φυγε, τι ντουλεια έκει εντώ ! Εκγώ δεν μίλαγα, απλά περίμενα μέχρι να χτυπήσει το κουδούνι για μέσα. Έκλαιγα..., δύσκολα εκεί αλλά και εντώ...

(Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κουδούνι για διάλειμμα και η ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ είπε να βγουν και να συνεχίσουν μετά. Ο ΜΑΡΣΑΛ βγήκε τελευταίος, αλλά τον περίμενε σχεδόν όλη τη τάξη κοιτώντας τον ειρωνικά...)

ΜΑΘΗΤΕΣ:

Σιγά τα παραμύθια...το πιστέψαμε κιόλας! Μια χαρά τη βόλεψαν εδώ...έχει και παράπονα...(Φωνάζουν στον Μαρσάλ από κάποια απόσταση...) - Τι έγινε Μαρσάλ; Ωστε δε σου αρέσει εδώ; Έχεις και παράπονα; |(Ο Μαρσάλ σκύβει το κεφάλι στενοχωρημένος...)

(Το κουδούνι χτυπάει για μέσα και τα παιδιά μπαίνουν στις τάξεις).

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Θέλεις λοιπόν να συνεχίσεις Μαρσάλ;

ΜΑΡΣΑΛ:

Όχι κυρία, ντεν τέλω...Δεν πιστεύουν τα παιντιά όσα λέω...γιατί να συνεχίζω;

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

βρε παιδιά τι δεν πιστεύετε; Ότι συνέβησαν στη χώρα του όλα αυτά; Ότι ταλαιπωρήθηκε; Ότι είχε να αντιμετωπίσει και τις αντιπάθειες των συμμαθητών του; Τι από όλα αυτά σας φαίνεται απίστευτο;

ΜΑΘΗΤΗΣ 2:

Κυρία, δεν είναι τόσο δραματικά. Μήπως τα παραλέει λίγο; Ξέρετε πόσοι από τα μέρη του απειλούν με μαχαίρια σε διάφορες γειτονίες και δεν μπορούμε να πάμε σπίτι μας το βράδυ;

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Όλοι όσοι είναι από τη χώρα του ΜΑΡΣΑΛ απειλούν; Όλος ο λαός;

ΜΑΘΗΤΗΣ 2:

Όχι όλος ο λαός! Κάποιοι...

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Κάποιοι... πόσοι;

ΜΑΘΗΤΗΣ 2: (παύση)

....Δεν ξέρω ακριβώς...Αλλά αυτά δεν ακούμε στις ειδήσεις;

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Στις ειδήσεις τις προάλλες που κάνατε κατάληψη, ειπώθηκε ότι στο σχολείο μας χτύπησαν κάποιοι μαθητές, καθηγητές που προσπαθούσαν να μπουν....Όσοι ήσασταν εδώ είδατε κάτι τέτοιο;

ΜΑΘΗΤΗΣ 1:

Όχι κυρία, δεν χτυπήθηκε κανένας καθηγητής...συκοφαντίες....

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Ναι, αλλά έτσι είπαν στις ειδήσεις...

ΜΑΘΗΤΗΣ 2:

Ναι αλλά δεν είναι αλήθεια ό,τι λένε....

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Ωραία, κρατήστε το αυτό.... Να σας ρωτήσω....Εσείς εδώ πού ζείτε, ποια δικαιώματα νομίζετε ότι απολαμβάνετε;

(Τα παιδιά όλης της τάξης πλέον λένε διάφορα...ότι έχουν το δικαίωμα της στέγης, της εκπαίδευσης, της ασφάλειας...και άλλα. Τότε η καθηγήτρια άνοιξε τον προτζέκτορα και τους έδειξε ρεπορτάζ από τον πόλεμο που έγινε στη χώρα του Μαρσάλ).

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Η χώρα του Μαρσάλ παιδιά. Βλέπετε πώς ήταν πριν τον πόλεμο η πρωτεύουσα και πώς είναι μετά; **(Τα παιδιά δεν μιλάνε και η καθηγήτρια συνεχίζει...)**. Τα παιδιά στη χώρα του ΜΑΡΣΑΛ και σε όποια χώρα γίνεται πόλεμος, χάνουν το δικαίωμα στην ασφάλεια. Τα παιδιά στη χώρα του ΜΑΡΣΑΛ αφήνουν βίαια την πατρίδα τους, το σπίτι τους, τις συνήθειες τους...Αφήνουν τους φίλους τους και χάνουν κάθε δικαίωμα για ελεύθερη και ξένοιαστη ζωή, όπως ταιριάζει να ζει κάθε παιδί. Χάνουν το δικαίωμα στην εκπαίδευση, γιατί ποιος σκέφτεται το σχολείο όταν κινδυνεύει η ζωή του; Και πώς να πάνε σχολείο αν αλλάζουν χώρα κάθε δύο χρόνια;

(Σιωπή στην τάξη... Η καθηγήτρια συνεχίζει)

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Παιδιά, βγάλτε τα κινητά σας και δείξτε μου κάποιες φωτογραφίες που βγάλατε πρόσφατα και σας άρεσαν....

(Τα παιδιά βγάζουν κινητά και δείχνουν μεταξύ τους αλλά και στην καθηγήτρια φωτογραφίες. Δείχνουν ανέμελες βόλτες με παρέες, γελαστές selfie, αγορές....Τότε η καθηγήτρια δείχνει στον προτζέκτορα φωτογραφίες ενός φωτογράφου που βραβεύτηκε επειδή απεικόνισε τη βαρβαρότητα ενός σύγχρονου πολέμου. Τα παιδιά τότε είδαν εικόνες φρίκης: μωρά ματωμένα, μάτια ανεστραμμένα, μαμάδες με μέλη αποκομμένα από το υπόλοιπο σώμα, αίμα, κλάμα φόβος...).

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Ακόμα αμφισβητείτε την ιστορία του Μαρσάλ; Εσείς αν βιώνατε όλα αυτά και νιώθατε και την απόρριψη από τη χώρα που θα καταλήγατε, τι θα κάνατε; **(Παύση)** Πώς περιμένετε να αισθανθούν τα παιδιά αλλά και οι μεγάλοι που έχουν περάσει τόσα; Τι φταίνει παιδιά σαν εσάς, όταν ξεπαρτίζονται; Για ποια δικαιώματά σας που καταπατώνται κάνετε καταλήψεις; Τότε εκείνα που στερούνται τα πάντα τι πρέπει να κάνουν;

ΜΑΘΗΤΗΣ 1:

Όντως τραγικό....

ΜΑΘΗΤΗΣ 2:

Μακάρι να μην το ζήσω ποτέ....

(Τότε σηκώνονται το ένα μετά το άλλο όλα τα παιδιά και απλώνουν το χέρι στον Μαρσάλ. Χέρι φιλίας, ειρήνης, συμπαράστασης....Η αυλαία κλείνει).

ΤΕΛΟΣ